

FARNÍ INFORMÁTOR

2. NEDĚLE POSTNÍ – 20. ÚNORA 2005

Ať spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství, jak doufáme v tebe.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, Bůh k nám promlouvá skrze svého Syna, Ježíše Krista. Volejme tedy s důvěrou k Otci, skrze Syna v Duchu svatém:

L: PANE, DEJ NÁM KRÁČET VE TVÉM SVĚTLE.

- Za to, abychom vedeni výzvou Svatého Otce, dokázali v této době postní otevřít oči i srdce pro staré a nemocné naší farnosti.
- Prosme za všechny lidi, aby s nadějí kráčeli vstříc setkání s Kristem, a na jeho výzvu dokázali odpovědět vírou jako Abrahám a apoštolové.
- Prosme za všechny křesťany, aby prožívali svou víru nikoli jako cosi dávného, přijatého v útlém dětství od rodičů, nýbrž jako stálou životní volbu.
- Prosme za všechny nemocné a trpící, aby ve svém utrpení dokázali pozvednout svůj pohled ke Kristu - Bohu, který jediný přináší spásu.
- Prosme za naše farní společenství, aby konkrétními znameními vyjadřovalo svou víru v Krista, Vykupitele člověka.
- Prosme za zemřelé, ať mají účast na slávě, kterou jsi dal poznat apoštolům.

K: Bože Abrahámův, posiluj naši naději v životních zkouškách; dej nám hlubokou jistotu, že nás miluješ a dáš nám účast na slávě, jejíž předzvěstí je Proměnění tvého Syna Ježíše Krista a našeho Pána.

L: Amen.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 20. – 27. února 2005

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDELE 20. února	2. NEDELE POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za +Vojtěcha DRBALA, manželku, syna a Boží požehnání pro živou rodinu
		DRYSICE 9.30	za +Stanislava KUPČÍKA, dar zdraví a B. požehnání pro rod.
		PODIVICE 11.00	za + Ludvíka FRÉLICHU, rodiče, živou a + rodinu
PONDĚLÍ 21. února	PONDĚLÍ PO 2. NEDELI POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za zemřelou rodinu DRBALOVU
ÚTERÝ 22. února	SVÁTEK STOLCE SV. PETRA	PODIVICE 8.00	za + Metoděje a Františku MALÍKOVY a dvoje +rodiče
STŘEDA 23. února	STŘEDA PO 2. NEDELI POSTNÍ	DRYSICE 16.30	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
		DRYSICE 17.00	za + P. Augustina NAVRÁTILA a farní sestru
ČTVRTEK 24. února	ČTVRTEK PO 2. NEDELI POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za +Anežku KOUDELKOVOU manžela a duše v očistci
PÁTEK 25. února	PÁTEK PO 2. NEDELI POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 16.30	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
		PUSTIMĚŘ 17.00	za + Ludmila STRAKOVOU, manžela a syna
		PODIVICE 17.00	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
SOBOTA 26. února	SOBOTA PO 2. NEDELI POSTNÍ		
NEDELE 27. února	3. NEDELE POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za rodiče VYMAZALOVY, SEDLÁČKOVY a +syna
		DRYSICE 9.30	na poděkování za dar zdraví a Boží ochranu pro celou rodinu
		PODIVICE 11.00	za + Pavlu MARÁKOVOU, manžela a syna
		PUSTIMĚŘ 14.00	SETKÁNÍ S BIŘMOVANCI /v sakristii kostela sv. Benedikta/
		PODIVICE 17.00	ADORACE EUCHARISTIE

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC ÚNOR 2005

1. Za nemocné, především za ty nejchudší, aby jim byla věnována pozornost a lékařská péče, odpovídající důstojnosti lidské bytosti.
2. Za misionáře a misionářky, aby v nich rostlo vědomí, že jediné zanícená láska ke Kristu dokáže předávat evangelium vhodným a účinným způsobem.
3. Za naše farnosti, aby se stávaly živou přítomností Církve uprostřed lidských obydlí.
4. Aby nám Panna Maria, mateřským srdcem spojená s Ježíšovou obětí, dala pochopit spasitelnou hodnotu bolesti a proměnila nás v oběť, hodnou Boha.

Duchovní a univerzální otcovství „perly“ pontifikátu bl. Pia IX.

Duchovní a všeobecné otcovství: to jsou dvě „perly“ dlouhého a plodného pontifikátu bl. Pia IX., na něž poukázal kardinál Tomáš Špidlík u příležitosti liturgické památky ctihodného papeže. V pondělí, 7. února, Jeho Eminence předsedala eucharistické slavnosti v bazilice sv. Vavřince za hradbami na Veranu.

Ke společné modlitbě, k níž dal podnět Mons. Brunero Gherardini, postulátor kanonizačního procesu Pia IX., se shromáždilo množství věřících v kapli, kde spočívají tělesné pozůstatky papeže Giovanni Maria Mastai-Ferretti. Na začátku mše svaté přečetl prelát četl telegram, podepsaný

kardinálem Angelem Sodanem, státním sekretářem, jímž Svatý Otec vyjádřil svou duchovní blízkost všem účastníkům slavnosti. Přítomní se zase modlili za úplné vyzdravení Jana Pavla II.

Kardinál Špidlík předložil v promluvě úchvatnou lekci o papežské svatosti, přičemž se zastavil u nedávné beatifikace Jana XXIII. a Pia IX, 3. září 2000. Položil otázku: „Jaký důvod vede Církev k tomu, aby povýšila ke cti oltářů dvě postavy tak odlišné s ohledem na dobu, kdy žily, na církevní problémy a tak rozdílné i pokud jde o osobní rysy? A co vůbec vede křesťany k tomu, aby uctívali svaté?“

Odpověď kardinál čerpal z církevních dějin, které ukazují důvod, na který se dnes už zapomíná. „V antických pohanských školách římského impéria se učilo morálce formou příkladů. Po Konstantinově míru se vnímala potřeba nahradit pohanské příklady křesťanskými hrdiny. Zpočátku se jednoduše brávaly biblické postavy: Šalomoun, coby moudrý; David, jakožto odvážný bojovník ... Zakrátko k nim však přibyli nové osobnosti křesťanské éry, hodné napodobování“.

Četba životopisů svatých se tak stala projevem soukromé i liturgické zbožnosti. Vedle tohoto „poučného“ důvodu, uvedl kardinál Špidlík „úctu k hrobům a relikviím, protože tady a skrze tyto lidi se projevila síla Ducha svatého“. A právě zde tkví – jak řekl kardinál – jeden ze základních rozdílů mezi západní a východní Církví, pokud jde o kanonizaci: v západní Církvi převládá aspekt morální, totiž příklad života; ve východní Církvi pak svatost „ontologická“, neboli zjevení Ducha svatého skrze konkrétního člověka.

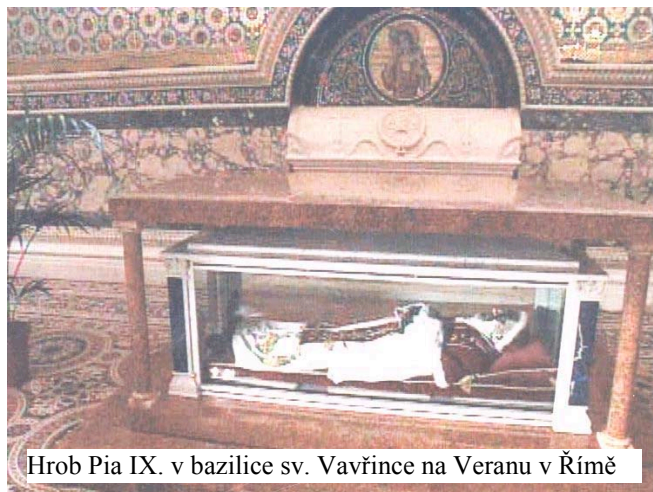
A právě tento druhý aspekt byl rozhodující při účtě k mučedníkům, kteří dokazují, jak „síla Boží milosti převládla nad slabostí lidské přirozenosti“. Totéž lze říci i o prvních papežích, počínaje Petrem, kterého uctíváme nikoli jako takového, nýbrž jako zakladatele Církve.

Rovněž u mnoha dalších papežů se větší pozornost věnuje jejich církevní činnosti, než jejich osobním schopnostem. Ba co víc – řekl kardinál Špidlík – je třeba mít před očima stav Církve v jeho době, zvláště v oblasti kulturní a náboženské, zatímco „profánní“ historici se pozastavují převážně u politických okolností.

Když se ve veřejném životě vzrůstal nacionalistický partikularizmus a žádný z mocných světa už nesnil o tom, stát se *defensor fidei* (obhájce víry), zdálo se, že středověký církevní univerzalizmus je zcela překonán. „Je samo sebou – řekl kardinál – že

za takových okolností ve společnosti značně ochabuje i hlas papeže“. A nejen to: „Přichází i o svůj papežský stát. Věřícím katolíkům se jako možné řešení jeví nové reformační tendence, jedna proti druhé“. Za podobných okolností se počáteční Církev uchýlovala ke svolání všeobecného koncilu. Proto papež Pius IX. svolal I. vatikánský koncil. „Až později – uvedl kardinál – jsme mohli poznat s jakou pečlivostí byly připraveny podklady a témata, o nichž se mělo jednat. Ale i tato snaha byla odsouzena k neúspěchu. Obsazení Říma znemožnilo biskupům, aby zasedali. Tito pak se ještě před opustěním Říma vyslovili pro papežskou neomylnost“.

Oslava památky Pia IX. nám dnes, na počátku třetího tisíciletí, pomáhá „lépe pochopit naši víru“. jeho poselství je mimořádně aktuální: bl. Giovanni Maria Mastai-Ferretti, jako většina papežů, „je duchovním otcem všem, kdo se mu svěřují, s přesvědčením, že k nim promlouvá veden Duchem svatým, který je duší celé Církve, mystického těla Kristova“. A v této perspektivě – uzavíral kardinál Špidlík – je třeba pohlížet na dějiny pontifikátů Pia IX. a Jana XXIII.: „díváme-li se na ně jednotlivě, mohou se zdát odlišní, ale jako nejvyšší hlavy Církve jsou oba znamením Ducha svatého, který působí v Božím lidu“.

Hrob Pia IX. v bazilice sv. Vavřince na Veranu v Římě

“Via la Siria, vogliamo la verità”

Ve středu, 16. února, se konal v Bejrútu pohřeb bývalého libanonského premiéra Hariri. Zemřel v pondělí, 14. 2., během atentátu v centru hlavního města, při kterém zahynulo dalších 15 lidí.

Přestože je stále v Libanonu ještě 14 000 syrských vojáků, na pohřeb bývalého premiéra přišla velká část obyvatelstva a zazněla hesla proti Sýrii. Samotný premiér Hariri často protestoval proti přítomnosti syrských vojáků. Ulice města zaplnili zrána tisíce občanů s manifesty bývalého politika a shromáždili se před obydlim představitelů sunitů. „**Pryč Sýrie, chceme znát pravdu**“: bylo heslem těch, kteří jsou přesvědčeni o podílu Damašku na pondělním masakru a nevěří v teroristický útok ze strany Al Kajdy. Kolem rakve ex-premiéra Hariri-ho, zahalené libanonskou vlajkou, se shromáždili hlavní představitelé mezinárodního společenství: Solana, odpovídající za bezpečnost Evropy, zástupce sekretáře Spojených Států Burns, pracující na Středním Východě. Samozřejmě nechyběl francouzský prezident Chirak, osobní přítel zesnulého. Neustává znepokojení z neznámých politických motivů masakru. Mons. Bechara Rai k tomu v interview řekl:

Dnes ráno proběhlo zvláštní shromáždění Biskupské rady, kterému předsedal kardinál Patriarca Sfeir. Vydali jsme prohlášení. Byli jsme svědky atentátu proti samému Libanonu, proti libanonskému národu, proti vládě země, míru a jeho bezpečnosti.

Po tom, co se stalo, jak vidíte budoucnost Libanonu?

Ochrana se strany Sýrie musí přestat. Libanon, aby uchoval svrchovanost, potřebuje podporu celého mezinárodního společenství. Nesmí dovolit, aby do jeho života zasahovaly

jiné země. Libanonští občané musí být jednotní a musí si uvědomit svou národní zodpovědnost.

Existuje nebezpečí, že dojde k vnitřním sporům?

Myslím, že ne. Během dnešního průvodu hlásali všichni svobodu pro Libanon. Nikdo se nechce vrátit do předešlé situace.

Svatý otec si vždycky přál nezávislost Libanonu. Myslíte, že je možné vybudovat svrchovaný stát po všech stránkách?

Dnes jsme přesvědčeni, že celý svět, v čele se Spojenými státy a Francií, pochopil situaci Libanonu, i to, co Svátý otec neustále opakoval, že Libanon je pro Střední Východ bezpečnostní prvek a příklad demokracie, veřejné svobody, spolužití náboženství. Mezinárodní společenství poukazovalo na známé rozhodnutí (n.o) 1559, které žádalo po všech vojenských jednotkách opuštění Libanonu a hájilo nezávislost a svrchovanost země. Doufáme, že mezinárodní společenství k tomu přispěje.

Takže role mezinárodního společenství je stále vnější? Hlavně Spojených států a Evropské Unie?

Ano, mám ale na mysli i Spojené národy, protože Libanon byl jedním ze zakladatelů mezinárodního společenství, které reprezentuje OSN. Proto musí chránit Libanon.

Jak tuto situaci prožívají libanonští obyvatelé a zvláště křesťané?

Všichni drží spolu. V dnešním průvodu byli křesťané, muslimové i друзové. Přijímají kondolence a jednota se stále více upevňuje.

Vládne strach?

Vůbec ne, naopak, lze zaznamenat sjednocení. Kardinál Sfeir, ještě s dalšími biskupy, byl při kondolencích dobře přijat. Muslimové a křesťané si nebyli nikdy tak blízcí.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד

/Š'ma Yisrael Adonai Elohaynu Adonai Echad, *Deut.* 6,4/

Doba „píšících“ proroků, která začala prorokem Ámosem v VIII. století před Kristem, končí v polovině V. století prorokem Malachiášem. Postupem času tak jejich vliv slábne. Po návratu z babylónského zajetí se duchovního a náboženského vedení židovského národa ujali kněží a zákoníci (nebo učitelé Zákona). Náboženský život se převážně odvíjel v jeruzalémském chrámu, který byl obnoven po naléhání proroků Agea a Zachariáše. Normou života izraelského národa byla Torah, obsažená v Pentateuchu, neboli prvních pěti „svitcích“ či knihách Bible (Genezis, Exodus, Levitikus, Numeri, Deuteronomium), jež v této době dostaly svou konečnou podobu.

Poslední z pěti svitků – Deuteronomium –, pravděpodobně dílo levity ze severního království, bylo vyhlášeno králem Joziášem v roce 622 před

Kristem jako impulz k náboženské reformě, kterou zahájil.

Zaznívá v něm na jedné straně vliv proroků, kteří kladli důraz na smlouvu Izraele s JHWH, na druhé straně pak kázání kněží a levitů, jehož podstatu tvoří tradice Mojžíšova zákona. V Deuteronomiu proto nacházíme různé Mojžíšovy řeči, kterými se obrací k lidu v moabské zemi před tím, než dobude zaslíbené země. Vybízí jej k zachovávaní Hospodinových zákonů a předpisů, aby tak mohl dostat zemi, kterou se mu JHWH chystá dát:

„Nyní Izraeli, poslouchej nařízení a ustanovení, která vás učím zachovávat, abyste žili a vešli obsadit zemi, kterou vám chce dát Hospodin, Bůh vašich otců. K tomu, co vám říkám, nic nepřidávejte a nic z toho neubírejte! Zachovávejte příkazy Pána, které vám dnes dávám (Deut 4,1-2).

Snad více než kterákoli jiná kniha Bible formovalo náboženský život židovského národa právě Deuteronomium. Stačí vzpomenout, že odtud pochází *Šémá* (viz titulek), které je současné krédem i modlitbou, vyslovovanou každým Izraelitou ráno a večer. Nyní tedy se ptáme: co říká Deuteronomium o Bohu? Především potvrzuje absolutní monoteizmus:

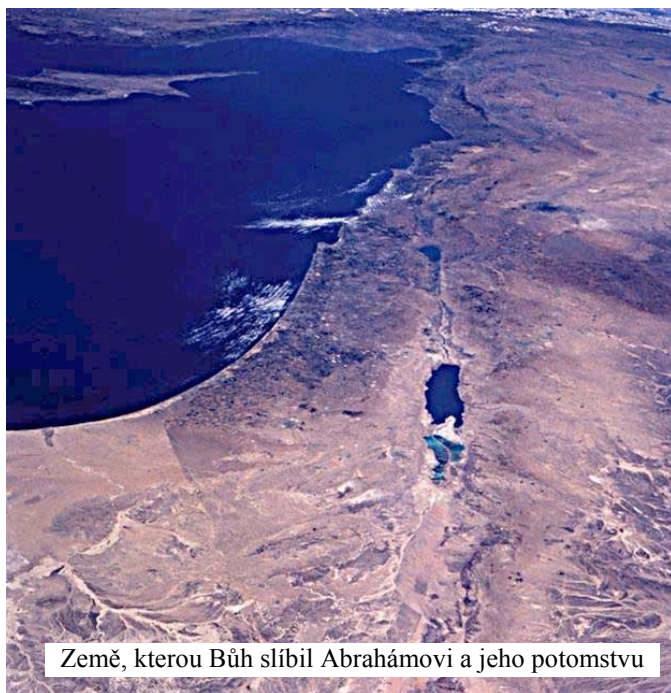
„Slyš Izraeli, Hospodin, náš Bůh, je jediný“ (Dt 6,4).

Jistě, mluví i o „jiných bozích“, jež jsou „božstvy okolních národů“ (Dt 6,14). Jediným pravým Bohem je však JHWH „a kromě něho není jiný“, protože „Hospodin je Bůh nahoře na nebesích i dole na zemi“ (Dt 4,35-39).

Je třeba však uvést, že monoteizmus Deuteronomia je spíše praktický než teoretický. Nepřikládá se totiž velký význam problému skutečné existence božstev jiných národů: jediné, na čem záleží je, že jediným „Pánem“ na nebi i na zemi je JHWH. proto je třeba jej uctívat, milovat, jen jeho se bát a jen jeho poslouchat. Ostatní božstva jsou vázána na jejich národy a nemohou jednat, než na území, kde tyto národy žijí. Naopak JHWH, jenž není vázán na žádný národ, protože je Bohem nebe i země, „si zvolil jediný národ (Izrael) uprostřed jiného národa (Egypt) a to zkouškami, znameními, zázraky a boji, mocnou rukou a napřaženou pravicí a velkými hrůzami“, zahnal před Izraelem „mnohem větší a mocnější národy“ a dal mu do vlastnictví zemi, která patřila jiným národům a které jejich bohové nejsou s to uchránit. Právě to je pravým znamením, že JHWH je jediný Bůh:

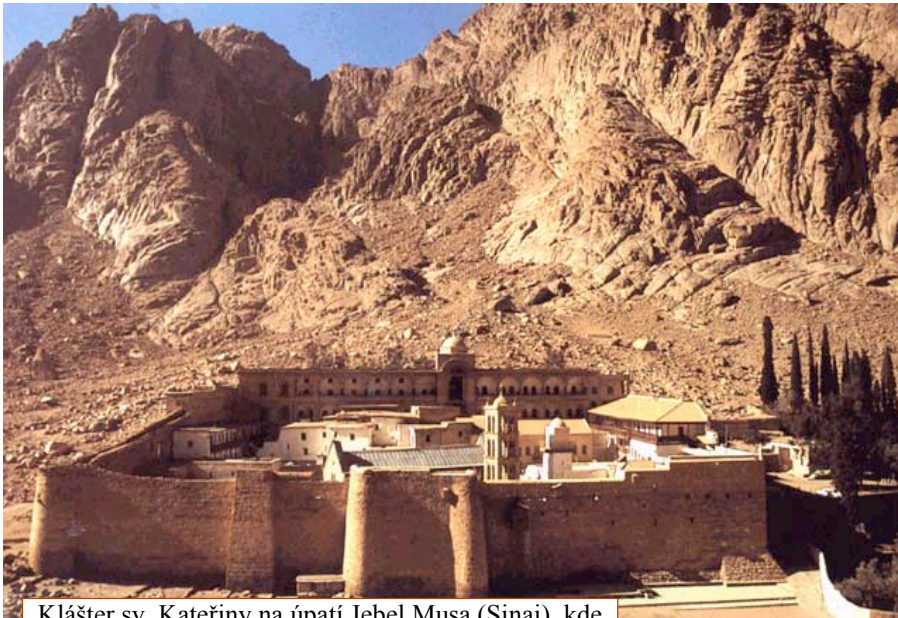
„Uznej to dnes a uvaž v srdci: je to Hospodin, který je Bohem nahoře na nebi stejně jako dole na zemi; jiného Boha není“ (Dt 4,34-39).

Monoteizmus Deuteronomia proto znamená naprosté panství JHWH nade všemi ostatními božstvy. Z toho pak vyplývá požadavek, že jen jeho je třeba milovat, poslouchat, jen jeho se bát. Především však jen jeho je třeba uctívat a neklanět se jiným bohům. Nechodit za jinými božstvy a nepřinášet jim oběti. Obracet se k jiným bohům a uctívat je by totiž vzbudilo „žárlivost“ JHWH, jenž má právo na bezvýhradnou lásku apečlivé zachovávaní svých příkazání. Proto také Bůh řekl na Sinaji:

Země, kterou Bůh slíbil Abrahámovi a jeho potomstvu

„Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiného boha mimo mne. Nezobrazíš si podobeninu ničeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit. Já Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivě milující. Stíhám vinu otců na synech i do třetího a čtvrtého pokolení těch, kteří mě nenávidí, ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří mě milují a zachovávají má přikázání“ (Dt 5,6-10).

Klášter sv. Kateřiny na úpatí Jebel Musa (Sinaj), kde Mojžíš dostal desky Desatera.

Jediný Bůh, jak jej předkládá Deuteronomium, je Bohem, který nekonečně přesahuje vše, co je součástí viditelného světa. jeho však nelze spatřit ani si ho nijak zobrazit. Zajisté, Bůh mluvil k Izraeli „tváří v tvář na hoře z ohně“ (Dt 5,4) a praotcům a starším ukázal „svou slávu a vznešenost“, dal zaznít „svému hlasu z ohně“, takže říkali:

„Dnes jsme viděli, že Bůh může mluvit s člověkem a ten může zůstat naživu (Dt 5,23-24).

Byla to však Boží shovívavost, milost, udělená Izraeli, aby měl jistotu, že Bůh skutečně promlouval ke svému služebníku Mojžíšovi a dal mu desky Zákona, vyryté prstem Božím.

Nicméně, i když se Bůh zjevil v bouři, ohni a oblaku na Chorebu, přísně zakázal, aby si jej jakkoli znázorňovali: ať ve formě lidské, zvířecí či astrální:

Mojžíš řekl lidu: „V den, kdy k vám Hospodin mluvil na Chorebu uprostřed ohně, neviděli jste žádnou jeho podobu; velmi se proto střežte, abyste se nezvrhli a neudělali si tesanou sochu, žádné sochařské zpodobení, zobrazení mužství nebo ženství, zobrazení jakéhokoli zvířete, které je na zemi, jakéhokoli okřídleného ptáka, co létá po nebi, jakéhokoli plazu, který se plazí po zemi; abys nepovznášel své zraky k nebesům, a když bys viděl slunce, měsíc a hvězdy, všechnen nebeský řád, nedal se svést a neklaněl se jim a nesloužil tomu, co Hospodin, tvůj Bůh, dal v úděl všem národům pod nebem. Vás však Hospodin vzal, vyvedl z tavící pece, z Egypta, abyste byli jeho lidem, jak tomu je dnes“ (Dt 4,15-20).

Modly lze znázorňovat ve formě zvířat – jako tomu bylo v Egyptě, ve tvaru astrálních těles – jak činili v Mezopotámii, obrazy plodnosti – jako tomu bylo v zemi Kanaán, neboť jsou to přírodní síly. JHWH však přesahuje svět i přírodu. nemůže být proto přítomen ve ztvárnění, vzatém z přírody, nýbrž pouze ve svém Jménu. Bůh totiž přebývá na nebesích, neboť „z nebe ... dal zaznít svému hlasu k Izraeli“ (Dt 4,36). Na zemi si však zvolil místo, aby „tam sídlilo jeho Jméno“ (Dt 12,11): tam bude izraelský národ přinášet Hospodinu holokausty, oběti a desátky. Bůh je přítomen na zemi skrze svůj Zákon a své Slovo: ono je „svědkem“ proti Izraeli, neustále vzdorujícímu Hospodinu:

Když Mojžíš dokončil zápis slov tohoto zákona do knihy, přikázal levitům nosícím schránu Hospodinovy smlouvy: „Vezměte knihu tohoto zákona a uložte ji po straně schrány smlouvy Hospodina, vašeho Boha. Tam bude proti tobě svědkem. Vždyť já znám tvou vzdorovitost a tvou

tvrdou šíjí: Hle už dnes, kdy ještě žiji mezi vámi, vzdorujete Hospodinu; tím spíše po mé smrti! (Dt 31,24-27).

Pro Deuteronomium je JHWH Bohem všech národů, ale především je Bohem Izraelitů. Když totiž Mojžíš mluví k lidu, vždy říká: „Hospodin, tvůj Bůh“ nebo „Hospodin, váš Bůh“.

Mojžíš a levité promluvili k celému Izraeli: „Ztiš se a slyš, Izraeli, stal ses dnes lidem Hospodina, svého Boha. Budeš poslouchat Hospodina, svého Boha, a plnit jeho příkazy a nařízení, která ti dnes dávám“ (Dt 27,9-10).

Ovšem Bůh je Bohem Izraele ne proto, že si ho Izrael vybral za svého Boha, nýbrž proto, že JHWH si uprostřed všech národů zvolil Izrael jako svůj „zvláštní“ národ (Dt 26,18):

„Jsi lidem zasvěceným Hospodinu, svému Bohu; Tebe si vyvolil Pán, tvůj Bůh, abys mu byl zvláštním lidem mezi všemi národy na povrchu země. Ve vás Hospodin našel zalíbení ne proto, že byste byli četnější než všechny ostatní národy. Jen z lásky k vám, že zachovává přísahu, kterou se zavázal vašim otcům, vás Pán vyvedl mocnou rukou a vysvobodil tě z domu otroctví, z ruky faraóna, egyptského krále. Pochop tedy, že Pán, tvůj Bůh, je pravý Bůh, věrný Bůh, který zachovává smlouvu a lásku pro tisíc pokolení těm, kdo ho milují, kdo dbají na jeho příkazy, ale trestá toho, kdo jej nenávidí tím, že ho zahubí. Nebude odkládat, ale potrestá toho, kdo jej nenávidí“ (Dt 7,1-10).

Vyvolení izraelského národa jako JHWH lidu, jemu zvláštním způsobem zasvěceného je tedy jediné projevem Boží lásky a věrnosti: tato zanícená a žárlivá Boží láska nesnese žádnou nevěrnost, žádný vztah s jinými bohy. Tato volba lásky žádá, aby Izrael miloval Hospodina svého Boha „celým svým srdcem, selou svou duší a ze všech svých sil“ (Dt 6,5); aby si „vryl do srdce“ přikázání, která mu Pán dal, řídil se jimi ve svém životě a učil jim své děti (Dt 6,6-7). Praktikování Thóry se stane moudrostí Izraele: dá mu, že v očích všech národů bude pokládán za „jediný moudrý a rozumný národ“ (Dt 4,6).

„Apraz-me pensar que para acolher a Irmã Lúcia tenha sido precisamente Aquela que ela viu em Fátima, já faz tantos anos“

Tisíce Portugalců se rozloučily se sestrou Lucií, svědkyní fatimských zjevení P. Marie. Portugalsko vyhlásilo na úterý 15. února, na počest této 97-ti leté řeholnice státní smutek. Už v pondělí se u kláštera v Coimbre shromažďovaly dlouhé zástupy lidí v tiché modlitbě růžence. Sídlní biskup, Albino Cleto, vedl modlitební bdění v kapli kláštera, ve kterém sestra Lucie strávila 48 let. V úterý od 12-ti hodin bylo tělo vizionářky vystaveno v nové katedrále v Coimbre, kde v 17 hodin začaly pohřební obřady, které vedl zvláštní legát Jana Pavla II. janovský arcibiskup, kardinál Tarcisio Bertone. Ten se ještě jako sekretář Kongregace pro nauku víry několikrát se sestrou Lucií setkal, ještě před ohlášením třetího fatimského tajemství. Kardinál Bertone na vizionářku z Fatimy vzpomíná:

„Mám ji před očima jako zářivou a jasnou osobnost, plnou

radosti z událostí, jejichž svědkem se stala. Řekl bych, že byla misionářkou v životě Církve a světa, ale zároveň člověkem plným přátelství, přátelství s Ježíšem a s Marií, Matkou Ježíšovou i naší Matkou. Byla to mimořádná žena a zároveň prostá, plná modlitby, milosti a přátelství k člověku, strážkyně velkých nadějí celého lidstva.“

Zvláštní list k pohřbu sestry Lucie zaslal arcibiskupovi Coimbry Jan Pavel II.:

„S hlubokým dojetím jsem přijal zprávu, že sestra Maria Lucie od Ježíše a Neposkvrněného Srdce byla ve svých 97 letech povolána nebeským Otcem do věčného příbytku v nebesích. Dosáhla tak cíle, po němž stále toužila v modlitbě a tichu kláštera. Liturgie nám v těchto dnech připomněla, že smrt je společným údělem Adamových potomků. Současně nás však ujistila, že Ježíš nám svou smrtí na kříži otevřel brány nesmrtelného života. Na tyto jistoty víry se odvoláváme ve chvíli, kdy se naposled loučíme s touto pokornou a zbožnou karmelitkou, jež zasvětila svůj život Kristu, Spasiteli světa.

Navštívení Panny Marie, kterého se malé Lucii spolu s bratranci Františkem a Hyacintou dostalo ve Fatimě v roce 1917, zanechává příklad velké věrnosti Pánu a radostného přilnutí k jeho božské vůli.

S pohnutím vzpomínám na různá setkání, která jsem s ní měl i pouta duchovního přátelství, jež se postupem času ještě zintenzívnila. Den co den jsem pocítoval, jak mne podpírá dar její modlitby, obzvláště ve chvílích tvrdých zkoušek a utrpení. Ať jí Pán štědře odmění za její velkou a skrytou službu, kterou Církvi prokázala.

Těší mě vědomí, že sestru Lucii při jejím zbožném přechodu z této země k nebi, přijme

právě Ta, kterou před mnoha lety spatřila ve Fatimě. Kéž nyní Svatá Panna doprovodí duši této své zbožné dcery k blaženému setkání s božským Ženichem.

Lisabonský kardinál, Policarpo José da Cruz prošel v homílii jednotlivá údobí povolání této karmelitánské řeholnice, v jejímž životě byl zážitek božského tak silným, že se nedal přehlédnout. Lucie se stala mluvčí Panny Marie a jejího poselství, které je neustálou výzvou k pokání, misijnímu poslání a kontemplaci:

„V posledním části svého života byl zřetelně jejím posláním modlitby. Smrt této ženy se jistým způsobem dotkla celého Portugalska. Jestliže ve skromnosti tiché řeholnice, ve vznešenosti prožívané spirituality, dokáže národní společenství poznat symbol, jenž promlouvá ke všem, je to zajisté znamením naděje. Tím pak je Lucie pro nás dnes.“

Tělo sestry Lucie bylo pochováno na karmelu v Coimbře. Za rok, jak si sama přála, bude přeneseno do fatimského poutního chrámu, po bok bl. Hyacinty a Františka, s nimiž prožívala mariánská zjevení.

POSTIT SE NEBO NEPOSTIT?

(zamyšlení J. E. Tomáše kardinála Špidlíka, SI)

Jsou lidé hubení a tlustí. Nezávisí to vždycky na tom, kolik sní, postí-li se nebo ne. Kdosi měl nápad posbírat zprávy o tlustých osobách známých dějin. Primát tam měla španělská Isabella Grassa, která potřebovala každý den švadlenu, aby jí šaty rozstříhla a sešila, protože normální oblékání nefungovalo. Mezi muži vyniká pověstný osvoboditel Vídně od Turků, polský král Sobieski, který prý mnohému statnému valachu zlámal páteř, když si na

něj nasedl. Mezi světci byl zavalitějšího vzhledu sv. Tomáš Akvinský. Jsou to zábavné anekdoty, ne vždycky však potěší toho, kdo s potížemi toho druhu musí zápasit.

Víme, že u normálně zdravých lidí patří ukázněnost v jídle k dobré životosprávě. Je to totéž co půst? Máme pro to název „střídmost“, ctnost, která nás vede k tomu, abychom jedli tolik, kolik potřebujeme k životu. Půst je trochu víc. Postí se, kdo si odřekne i z toho, co se považuje za normální stravu. Ale pak je tu problém. Je to oprávněné, užitečné? Vždyť v přírodě si každá rostlinka bere ze solí země a z vláhy tolik, kolik potřebuje, nic víc a nic méně. I o zvířatech se dá těžko říci, že by se postila. Je-li takový všeobecný přírodní zákon, proč by se měl člověk postit? Stačí, aby byl střídmý.

Teoreticky se zdá otázka snadná. Ale prakticky je mnoho potíží. Stanovíme morální pravidlo, že máme jíst, kolik potřebujeme. Ale kolik vlastně člověk potřebuje? Každý jednatel dá jinou odpověď. Je také známo, že s růstem blahobytu také rostou tzv. potřeby lidí. Kromě toho vždycky byl a bude ve společnosti nenormální stav, že jedni své potřeby den ze dne zvyšují a vedle nich jsou lidé, kteří doslova hladují. V této situaci se začínají výzvy upřímných lidí k postu.

K postům vybízejí asketická hnutí, jsou předepsány v různých náboženstvích. Také Starý zákon měl vícero postních pravidel pro židy. Zajímavé je, že se křesťané cítili od nich osvobozeni. Patřily k přípravě na příchod Mesiáše. Proto se postili učedníci Jana Křtitele, ne však učedníci Ježíšovi. Proč by se tedy měli postit ti, kdo viděli, že už přišel? Ale přesto se výzva k postu vyskytuje už v prvních kázáních církve. Ostatně to sám Ježíš učedníkům předpověděl, že se i oni postit budou. Vyvinuly se v církvi různé druhy postu podle různých motivů.

V nejstarších homiliích Otců o postu se často vyskytuje téma sociální nespravedlivosti ve světě. Sv. Bazil to vysvětluje takto. Základní pravidlo je to, které jsme stanovili: Každý organismus si má přisvojovat tolik, kolik potřebuje k životu a činnosti. Rostliny a zvířata to dělají instinktivně, podle přirozeného pudu. Člověk to má dělat svobodně a rozumně. Bohužel to tak nedělá. Porušuje rovnováhu přírody. Tak vznikla mezi lidmi situace, kterou sv. Bazil osvětluje přirovnáním. Jeden člověk v divadle okupuje dvě místa a vedle něho je druhý, který stojí na nohou. Je povinen mu jedno místo uvolnit. Táž povinnost platí i pro stravu. Odepřít si ze svého nadbytku pro dobro druhého je zákon přírody, i příkaz evangelia. Jsou to důvody prosté, přesvědčivé, a přece jak je dodnes těžké lidstvo přesvědčit, aby je zachovávalo. Noviny o křiklavých rozdílech často píší, ale to slouží jenom k tomu, aby se lidé pohoršovali nad nespravedlností ve světě. Nevede k tomu, aby se jednotlivci uskromňovali v zájmu druhých.

Čím to je, že je taková necitelnost všeobecná? Jeden z hlavních důvodů je ten, který udávají zastánci postu asketického. Jeho základem je tato úvaha, známá ze spisů Otců: Člověk ztratil pojem o tom, co je a co není skutečná potřeba. Potřeby diktuje sama příroda. Nedostatek vláhy v těle působí žízeň. Hledáme vodu a napijeme se. Je to potřeba. Někdo však se vody nedotýká a hasí pravidelně žízeň vínem. Při každé příležitosti pak cítí skleničku vína jako svou přirozenou potřebu. Návykem se potřeby rozrostly tak, že už jsou daleko od přirozeného požadavku života a stávají se dokonce zdraví škodlivé. Sv. Bazil vyzývá společnost mnichů, které založil k tomuto postnímu řádu: ukázat lidem, že právě potřeby nejsou tak velké, jak si to představují, že je člověk zdravější a výkonnější, když se navrátí k jídlu podle přírody. Dnes totéž hlásají lékaři. Mají víc úspěchu než Bazil u svých mnichů?

Víme, že tento motiv vedl u indických a i u křesťanských mnichů v Egyptě až k fakírismu. Dnes se nám zdá neuvěřitelné, že by se mohl člověk udržet při životě jenom s tou dávkou

stravy, jakou požívali oni. A přece žili často dlouho a ve zdraví. Indové to ilustrují anekdotickým způsobem. Bůh prý určí každému člověku při narození dávku pokrmů, kterou smí sníst. Když to požije dřív, dřív zemře, když s tím šetří, dožije se dlouhého věku. Teoreticky pak se ospravedlňuje půst také rozparem mezi tělem a duchem. Od dob starověku porovnávají tělo a ducha jako dvě misky jedné váhy. Přidáš-li váhy jedné, druhá se stává lehčí. Přidávat tělu znamená zlehčovat ducha. Přirovnání je dualistického původu. Jeho základ, zásadní protiklad mezi hmotou a duchem, nemůžeme přijmout. Ale praktické aplikace potvrzuje rozumná pedagogie: ukázněnost v těle, především v jídle, vede ke svobodě ducha.

Ale po všech těchto rozumných důvodech pro půst se často slyší námitka ve formě žertu: Když se postní kazatel zpotil při dlouhém kázání o postu, je rád, když mu připraví dobrý oběd. Jeden příklad byl ještě názornější. Student teologie dělal doktorskou práci na téma postu u Otců církve. Obhajoba téze dobře vyšla. Uspořádal tedy v restauraci pro profesory a známé „postní večeři“ ke spokojenosti všech. Nepopíráme tím, to co hájíme? Zdravý úsudek nám řekne, že ne. Jídlo slouží potřebám člověka. K těm pak patří nejenom fyziologické udržení tělesných buněk. Společná jídla mají velký vliv na společný život a společný život opotřebuje také společné radosti. Je tedy naprosto přirozené, když oslavíme narozeniny člena rodiny skleničkou dobrého vína, když se vystrojí svatební hostina, večírek po maturitě. To všechno ve správné míře vede k dobrému.

Jak je vidět, zdravé zásady křesťanského postu mají vést k přirozenému životu, nebo jak říkali Otcové církve, k návratu do ráje. Postit se tedy musí každý, má si toho být vědom, ale má to dělat svobodně a rozumně k dobru vlastnímu i k dobru společnosti.

POSELSTVÍ SVATÉ MELÁNIE DNEŠKU

/z homílie kardinála Špidlíka v římské farnosti svaté Melánie při uložení jejích ostatků do oltáře 16.11.2003/
V dnešním evangeliu (Mk 13,32) jsme slyšeli, že slunce pohasne. Některé formy zastínění

jsou nám známé, zatmění měsíce či slunce. Ale jsou to krátké jevy. Sledujeme je jako podívanou. Polární noc je mnohem delší, ale i ona přechází. Tady ovšem jde o konečné ztemnění, znamenající kone světa. Co říci o takovém proroctví? Podle vědy svět jak povstal a tak i skončí. Je možné, že jej zničíme my sami atomovými bombami či zbraněmi hromadného

Kardinál Špidlík podepisuje pergamen před uložení ostatků sv. Melánie do oltáře jí zasvěceného římského kostela, u příležitosti 25. výročí založení farnosti, 16.11.2003

ničení. Ale zmiňuje evangelium právě toto? Bible není příručkou přírodních věd!

Teologové říkají, že o eschatologických jevech, smrti a životě po smrti, můžeme mluvit jen pomocí symbolů. Umělci a básníci jsou ti, kdo jim rozumějí a dokáží jich používat.

Existuje ikona, znázorňující Proměnění Páně, na níž nacházíme i umělecké ztvárnění zatmění slunce. Tradice říká, že apoštolové spatřili na hoře Tábor počátek nové doby, a tak už předem nahlédli do události vzkříšení z mrtvých. Co na této ikoně můžeme vidět? Tři vyvýšeniny, na nichž se nacházejí Kristus, Eliáš a Mojžíš. Za Kristem je ztemnělé slunce. On sám je oděn do bílého roucha, čímž je zdůrazněn rozdíl mezi světlem a temnotou. Před kristovým jasem, zářivějším než slunce, jsou sluneční paprsky tak bezvýznamné, že se zdají temnotou! Tento obraz chce rovněž říci, že vše lze nahlížet ve světle Kristově. Až Kristus přijde, už nebude světla slunce. Na ikoně Proměnění jsou hory a stromy maličké ve srovnání s lidskými

postavami, které jsou naopak veliké. Tím se chce říct, že se všechno změní, bude to odlišné. Budeme posuzovat hodnoty podle nových měřítek. Uvidíme je tak, jak je vidí Pán. Ve světle slunce se stromy a hory zdají být velké, ale ve světle Kristově se perspektiva mění. Před Ním jsou i velehory maličností.

Každý člověk přikládá hodnotu věcem, které ho obklopují a proto k nim má zvláštní vztah, podle hodnoty, kterou jim přikládá. Problémem hodnot se zabývali už stoici v antickém Řecku. Radost a smutek, jež události působí, pramení z toho, jakou hodnotu jsme těm či oněm věcem dali. konkrétní příklad: jestliže dítě ztratí míček, s nímž si hrálo, pláče; dospělí už nepláče, protože míčku přikládá jinou hodnotu. A důsledky: často jsme nespokojeni. Někteří hlásali, že je třeba změnit svět. Nemůžeme změnit život, ale můžeme změnit svůj postoj k věcem. Filozofové nám zanechali tuto radu: vážit si věcí duchovních a nehledat uspokojení ve věcech hmotných. Ten, kdo se příliš zabývá věcmi hmotnými, se stále více cítí nespokojeným, nikdy nemá dost. A kolik těchto věcí je nám neužitečných, zbytečných! Indičtí kakíři se spokojí s hrstí rýže. I křesťané s nimi mají cosi společného, ale s velkým rozdílem. Křesťané nechtějí být jako oni. Umějí si totiž vážit hmotných věcí. Proč? Chtějí užívat světa? Hmotné věci jsou pro křesťany ve skutečnosti nástroji lásky. Kolik dobra lze vykonat penězi!

Tyto úvahy nás uvádějí do svátku, který slavíme. Váš kostel je zasvěcen svaté Melánii. Co o ní víme? Čemu se z jejího života můžeme naučit? Život svaté Melánie byl inspirován všeobecným převrácením hodnot.

na prvním místě vidíme její počínání ve vztahu k penězům. byla jednou z nejbohatších žen impéria. O její ruku se ucházeli ve Španělsku i severní Africe. Ona však se rozhodla rozdat všechn svůj majetek chudým. Aby tak mohla učinit, potřebovala souhlas císaře. A to také proto, že všichni její příbuzní, kteří chtěli jednoho dne zdědit toto bohatství, se proti takovému rozhodnutí postavili! Melánii se však podařilo císařův souhlas získat. její gesto – vše rozdat, bylo velmi silné! Ale bylo správné? Svatý Jan Chryzostom říká, že hmotná dobra jsou Božími dary, o něž se máme starat. Pro věčný život je dobře je darovat.

Rozdat jmění je jediným způsobem, jak je najít v nebi! Boží prozřetelnost ukázala, že to bylo správné rozhodnutí. Vždyť krátce potom, co opustila Řím – v roce 408 – Alarich obsadil v roce 410 Itálii, vyplenil ji a všechno bohatství odnesl. Země byla vydrancována a Řím vypleněn. Pokud by své jmění předtím nerozdala, padlo by za oběť barbarům!

Druhým převrácením hodnot, s nímž se v životě svaté Melánie setkáváme se týká jejího manželství. každý má své povolání. Ona se vdala. Ale žádala, aby mohla žít s manželem v čistotě. Po dlouhém a urputném boji s ním i příbuznými, toho dosáhla. Proč se rozhodla žít v čistotě? Není to trochu divné? Co to pro nás může z duchovního pohledu znamenat? Svatý Jan Chryzostom – na rozdíl od Otců Církve – učil, že muž a žena se neliší jen tělem, ale také duchovním životem. Odlišný je duchovní život muže a ženy. Jestliže na začátku svého vztahu, svého poznání k sobě muž a žena tíhnou vzájemnou tělesnou přitažlivostí, ve své tělesné různosti, mohou-li být přitahováni vášní, pak mezi nimi může a musí postupně růst duchovní přátelství. Jen pokud se z tohoto vášnivého vztahu zrodí onen duchovní, je manželství krásné a plodné. Pokud tento duchovní vztah nezraje, potom jakmile skončí vášnivá přitažlivost, vše se hrouť. A to je tedy druhým velkým ponaučením ze života naší světice: každý musí usilovat o růst v tomto duchovním vztahu k druhému, a to i přesto, že je povolán k manželskému životu.

Třetím převrácením hodnot v životě sv. Melánie je její sociální činnost. Otcové Církve mnoho mluvili o povinnostech křesťanů. Viděli bídu jiných. Dnes se o chudé stará stát. Ten jim musí zajistit ekonomické prostředky k životu. V životě sv. Melánie můžeme vidět její zvláštní postoj: prodala jmění, ale také osvobodila otroky. To zpočátku způsobila velké problémy! Měla jich totiž spoustu a žili z neptného příjmu. Jakmile je propustila, došlo k tomu, co by nastalo, kdyby se např. uzavřela automobilka FIAT. Znenadání jich bylo tolik bez dávek, bez platu. Mnozí z nich se tehdy bouřili a říkali: Raději zůstaneme otroky! Zamysleme se i nad dalším aspektem stále aktuálního poselství života sv. Melánie. Žila v době, kdy nastupovali barbari, totiž ti, co žili jiným způsobem než Římané. Lidé se domnívali, že nastává konec světa. Tak uvažoval i svatý Augustin, stejně jako svatý Jeroným, který už ani nechtěl psát, neboť se domníval, že svět dospěl ke svému konci! Podobně i svatý Řehoř Veliký, který měl za to, že svět by skončil, kdyby se barbari neobrátili na křesťanství. Tak tomu ovšem nebylo u Melánie. Ta si tvář v tvář úskalím času nezoufala. Pomyslete jen, že několik století potom došlo ke korunovaci Karla Velikého křesťanským císařem. Bylo to něco podobného jako kdyby se dnes nějaký Albánec stal prezidentem italské republiky! Ale je třeba si uvědomit, že svět se mění. Církev ví, že vždy začíná nové údobí, které sice jinak než ta předchozí, se má znovu stát křesťanským. není to slepá důvěra v novoty, nýbrž důvěra v Prozřetelnost. Tuto důvěru potřebujeme i my dnes.

Významná je i smrt svaté Melánie. Zemřela v Betlémě v roce 439, po slavnosti Narození Páně, o vánocích. Přála si završit svůj život na místě, kde se narodil Spasitel. Křesťané si kladli mnoho otázek po Kristu, byl-li skutečně Bohem a člověkem. I dnes se na to někteří ptají. Tak vznikly hereze. Odpovědi na tyto otázky přišly z velkých církevních koncilů. Svatí si byli vždy právem jisti pravdou víry o skutečném lidství a božství Ježíše Krista, bez níž by se rozpadla všechna křesťanská naděje.

Z toho můžeme vidět, že život svaté Melánie je významný i dnes. Byla Římkou, ale v Římě je málo známá! Viděl jsem, že ve světě je velmi uctívána. Například v Kanadě jsem našel osady a farnosti, které se jmenovaly Saint Melany. Velmi jsem si ji oblíbil a proto jsem napsal její životopis, neboť její život je velmi konkrétní. Vaše farnost tak má

vzláštní posláním: pomoci Římanům objevit tuto zapomenutou světici. Uložením ostatků, které zakrátko provedeme, se vaše farnost stane římskou "svatyní" svaté Melánie.

DĚJINY SVĚTA A LIDSTVA

Zeptali se ho: „Mistře, kdypak se to stane? A jaké bude znamení, že to už nastává? Odpověděl: „Mějte se na pozoru, abyste se nenechali svést! Mnozí totiž přijdou pod mým jménem a budou říkat: „Já to jsem!“, a „Ten čas se přiblížil!“ Nechodte za nimi. Až pak uslyšíte o válkách a vzpourách, neděste se, neboť to se musí stát napřed, ale nebude hned konec“ (Lk 21,7-9).

O konci světa mluví vykladači Písma jako o konci lidských dějin a o konci času. Čas patří k pohybu, k hmotě. Proto zastávali Řekové převážně názor, že překáží duchu. Ideál se časem tříští, nemůže se nikdy uskutečnit úplně. Čas rozbíjí život člověka na milióny rozdílných okamžiků, ve kterých nejsme nikdy úplní. Idea je naproti tomu stálá, věčná, proto je pravou skutečností. Řecká filozofie tedy nepovzbuzuje ke konkrétnosti. Už Pythagora lákalo víc všeobecné číslo než to, co se počítá. Filozofové, chodící pod sloupořadím athénské agory, náměstí, diskutovali o pojmech. To, co se dělo kolem, považovali za mrtvý stín pravdy, který si nezaslouží mnoho pozornosti.

Jinak se na svět dívali Židé. I oni otevřeli oči pro pravdu, když začali uvažovat. Předmětem jejich reflexe však byly dějiny vlastního národa, zpětný pohled na to, co se všechno událo, jak to čteme např. v 77. žalmu:

Můj lide, poslouvej má naučení! Nastav uši slovům mých úst! Otvírám svá ústa k příkladům, vyložím tajemné události z pradávných dob, slýchali jsme a dovídali se o nich, když nám je vyprávěli naši otcové. nechceme je zatajovat jejich dětem, budeme vyprávět příštímu pokolení o Pánově slávě, o jeho moci, o dívech, které učinil (Žl 77,1-4).

Událostí, o kterých čteme v Písmu, je mnoho a jsou nejrozmanitějšího druhu: od banálních příhod denního života nomádů až po velké politické činy. Je to snůška faktů na první pohled nesourodých obsahově i literárně. A přece je tu jedna pevná nit, která je všecy spojuje. Tvoří jakoby jeden epos: dějiny vyvoleného národa.

Je to historie lidsky zajímavá, poutavá. Málokterý z národů má svou dávnou minulost tak dokumentárně doloženou. Ale v tom není její hlavní přednost. Je tu několik charakteristických prvků, pro které se historie židovského národa stala tím, čím je: pramenem víry. Je totiž Božím zjevením (theofanií). Vypráví o Bohu, a to o Bohu, jak v něj věříme. A Bůh to není platónská idea dobra a krásy, ale Stvořitel nebe a země, který zachovává svět a řídí osudy lidí. Je to Bůh, který neustále vstupuje do světa, v něm se svou činností stále intenzivněji zpřítomňuje a nakonec vtěluje.

Zjeví-li se Bůh v dějinách, pak ho poznáváme a přibližujeme se k němu ne tím, že zapomeneme na svět a jeho osudy, ale tím, že pozorujeme a snažíme se porozumět událostem. Je to Bůh Abrahámův, Izákův a Jakubův. Proto i malicherné rodinné události těchto dávných šejků kočovného kmene jsou zjevením Boha. Od Abraháma proto začíná každý Izraelita, který chce něco vážného o Bohu říci. Tak začíná i svatý Štěpán svou obhajobu před veleradou:

„Bratři a otcové, posylšte! Bůh se zjevil našemu praotci Abrahámovi“ (Skt 7,1).

Dějiny židovského národa jsou dějinami spásy. Bůh se totiž nezjevuje jen pro ukojení lidské zvědavosti. Znát Boha znamená žít. Teologové mluví o Boží „ekonomii“, díle spásy, které počíná vyvolením Abraháma a vrcholí v Ježíši Kristu. Protože tu jde o ponenáhlou a stálou přípravu k přijetí milosti, vidíme tu i Boží „pedagogii“.

Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil v minulosti Bůh k našim předkům skrze lidi shůry osvětlené. V této však, to je poslední době, promluvil k nám skrze svého Syna (Žid 1,1-2).

Dějiny Židů jsou symbolické. právě proto, že jejich hlavním předmětem je zjevení Boha, přesahují jednotlivé konkrétní události svůj omezený význam místní a časový. Stávají se obrazem něčeho trvalého, věčného. Jsme už zvyklí na to hledat ve Starém zákoně „předobrazy“ Nového. Abrahám obětující syna Izáka, je symbolem oběti jednorozeného Božího Syna; královské úspěchy Davidovy jsou matná předzvěst království Mesiášova; pozemský Jeruzalém je symbol nebeského, věčné říše Boží. Ve středověkých katedrálách byly na stěnách dvojí pásy maleb. Na spodní se nacházely výjevy ze Starého zákona a přímo nad nimi odpovídající scény z evangelia.

Symbolika dějin vyvoleného národa je však mnohem obsažnější. Vnější události tu malebně ilustrují to, co se děje uvnitř, v duši, v kolektivních osudech národa. V jeho pádech a vítězstvích odhalí jednotlivec snadno odlesk svých vlastních životních osudů. jako se křesťan zrcadlí v Kristu, tak se pozná i v osudech Josefa Egyptského, v Tobiášovi, i Jobovi, zdá se mu, že David a jiní žalmisté měli na mysli přímo jeho.

Dějiny spásy jsou kristologické i eklesiologické. Bůh se totiž zjevuje jenom v Kristu a spasí nás, jenom jsme-li spojeni s ním v jednom mystickém těle. Lid Boží Starého zákona je proto symbolem a začátkem Božího lidu novozákonního, tj. Církve. Osudy národa se těsně přimykají k tajemství Krista trpícího a vstávajícího z mrtvých, věčně živého. Ze Starého zákona proto přistupujeme k pochopení Nového, ale teprve poselství a dílo Kristovo dává všemu starému smysl a cíl.

Dějiny Židů mají ráz eschatologický. Nerozplanou se v dekadentní rozčarování. Je to symfonie, která vyzní v jisté a vyhrazené finále. Dojdou k tomu, k čemu od počátku směřovaly, k přítomnosti Boha v člověku na zemi. Proto se v dějinách Písma svatého každý pozná, ať už je začátečník, právě se obracející z hříchu, nebo světec, žijící jen v Bohu a pro Boha. Písmo obsahuje nauku křesťanské dokonalosti. Nepředkládá ji v jednotném hotovém systému všeobecných principů, ale v dějinách. proto je to četba pro všechny a za všech okolností. A přece všechny vede k jednomu cíli, kdy bude Bůh všechno a ve všem.

Potom jsem spatřil nová nebesa a novou zemi, dřívější nebesa a dřívější země zmizely a ani moře už není. A uviděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha ... Nebude už smrti ani zármutku, nářku ani bolesti už nebude, protože starý svět pominul. A ten, který seděl na trůně, řekl: „Hle, obnovuji všechno!“ A pak dodal: „Napiš: Tato slova jsou spolehlivá a pravdivá“. Také mi řekl: Stalo se! Já jsem alfa i omega, začátek i konec“ (Zjev 21,1-6).

Přijměte pozvání na

POUTNÍ ZÁJEZD DO SUCHÉ LOZE

O SLAVNOSTI SV. JOSEFA, V SOBOTU 19. BŘEZNA 2005

PŘEDBĚŽNÝ PROGRAM:

8.00h: Odjezd

10.00h: mše svatá
v kostele sv. Ludmily

prohlídka obce

oběd
(hradí se na místě)

návštěva kostela sv. Martina
v Bánově

návštěva muzea
J. Á. Komenského (nar. 28.3.1592)
v Uherském Brodě

Předpokládaný návrat
kolem 17h

Cena dopravy: 100,-Kč

Závazné objednávky včetně
zaplacení dopravy:
do 28. února 2005

v Pustiměři: *u paní Šmehlíkové*

v Drysicích: *u paní Adamcové*

v Podivicích: *u paní Marákové*